

man enedes om, og som nu altsaa foreligger som Mindretallets Indstilling, var et Forslag om at komme bort fra det ministerielle Lovforslags faste Indtægtsgrænser. Naturligvis skal man, naar man gennemfører den Synsmaade, at kun ubemidlede skal have Adgang til disse Sygekasser, have Grænser, thi naar man skal definere et Begreb som her Begrebet: ubemidlet, vil dette netop sige, at man skal sætte Grænser, at definere er jo at begrænse, og Problemet her er jo stadig at definere Begrebet: ubemidlet. Men det, som man efter min Mening ikke bør, er at skabe „faste“ Grænser og mindst af alt faste *Indtægtsgrænser*. Udvalget løste denne Opgave, idet der for det første ved det Forslag, som nu foreligger fra Mindretallet, overhovedet ikke er sat Indtægtsgrænser, og man dernæst — det lægger jeg megen Vægt paa — har opnaaet at faa Grænserne ud af Loven, at faa Begrænsningen lagt i Hænderne paa en Institution, som er uafhængig af Rigsdagsarbejdet.

Flertallets Forslag opfylder ganske vist i nogen Grad den ene Fordring, der rettelig bør stilles, nemlig den, at Grænserne bør gøres flydende. Dette er til en vis Grad lykkedes Flertallet, idet det i sit Forslag har indsat Ordene „som Regel“ og derved aabnet Bedømmelsesudvalget, som den ærede Ordfører kalder det, en Virksomhed, givet det en Realitetsopgave. Det var en af de Ting, der var ejendommelige ved den højtærede Ministers Forslag, at i Virkeligheden er § 9, den tidligere § 7, blevet staaende som et Rudiment, svarende til Menneskets bekendte Halehvirvler, som det ikke bruger mere. Thi naar man har faste Indtægtsgrænser, hvad i al Verden skulde dette Udvalg saa foretage sig? Hvorledes skulde det komme til at funktionere, naar der intet Skøn var at udøve? Dette er Flertallet — det vil jeg indrømme — til en vis Grad kommet ud over ved at indsætte Ordene „som Regel“ og ved i Begrundelsen at betone, at Bedømmelsesudvalget i Virkeligheden skal have Lov til af og til, i enkelte Undtagelsestilfælde, at gaa ud over Grænserne. Disse er med andre Ord ikke længere faste, de er til Dels flydende. Men derimod er det ikke lykkedes Flertallet at komme bort fra det ministerielle Lovforslags Indtægtsgrænser, og dette er en meget betydelig Fejl, forekommer det mig, thi det troede jeg dog, alle var enige om, at Oplysning om Indtægten kun er en enkelt Oplysning til Bedømmelse af en Mands økonomiske Stilling. Skal man komme til Bunds i det Spørgsmaal, om en Mand er bemidlet eller

ubemidlet, hører der mange andre Oplysninger til end Oplysningen om hans Aarsindkomst, respektive hans Formuestatus, dertil hører der desuden — det er det, vi har søgt at paapege ved Mindretalsforslaget — en Række af helt andre Momenter, Indtægten Art og Varighed, Gæld, Børneantal osv. Skal man kunne danne sig et samlet Billede af en Mands økonomiske Stilling for derefter at afgøre, om han i det store og hele maa siges at være bemidlet eller ubemidlet, henholdsvis trænger til eller ikke trænger til Statsunderstøttelse, er det ikke nok at faa at vide, om han har 1,600 eller 1,800 Kr. om Aaret, saa maa man gaa ind paa alle hans nærmere økonomiske Omstændigheder. Det er dette, de fleste i Udvalget havde haabet at komme bort fra, og det er dette Haab, der er bristet, idet Flertallet har stillet sit Ændringsforslag.

Men dertil kommer, at Flertallets Forslag kun indeholder en eneste Sikkerhedsventil mod, at de Grænser, som man i dette Øjeblik tilfældigvis, om jeg maa bruge det Udtryk, har valgt, og som man altsaa maa mene i dette Øjeblik er de rette, ikke vedbliver at staa, naar Forholdene skifter. Den eneste Sikkerhedsventil er Revisionsparagraffen, Bestemmelsen om, at Loven paa disse Punkter skal underkastes en Revision af Lovgivningsmagten. Men — som allerede ærede foregaaende Talere har paapeget — denne Sikkerhed er af saare ringe Værdi. Om en Revisionsbestemmelse bliver effektiv, naar Revisionstidspunktet kommer, vil afhænge af en Række Omstændigheder, som ingen paa Forhaand kan overse, og deriblandt af selve den politiske Situation, som til Tider kan blive saa betydningsfuld, at alle rent saglige Spørgsmaal skydes til Side og — lad mig tilføje — med Rette bør skydes til Side. Hvad derimod Mindretallet har søgt, er for det første at sørge for, at Revisionen virkelig sker hvert femte Aar, og for det andet at vi slipper for overhovedet, selv blot til Vejledning, i dette Øjeblik at fastsætte bestemte Indtægts- og Formuesummer. Begge disse Ting lægger jeg den størst mulige Vægt paa. Naar Revisionen er lagt i Hænderne paa et saadant raadgivende Udvalg, hvor Rigsdags-elementet er det overvejende, og hvor altsaa Sygekassenævnet træder til som raadgivende Faktor, er vi sikre paa, at saa sker Revisionen. Disse Mænd vil komme sammen og ganske uafhængig af enhver Tids politiske Situation give sig til at drøfte Sagen, de har ingen anden Opgave end at revidere de Grænseregler, som fastsættes i Loven, og revidere dem under Hensyn til